

Радослав Раденковић

Посвете

ОЦУ ВУКОМАНУ

Још се ниси вратио, оче Вукомане.
решена битка у тишини траје . . .
Нико не дође, нико не рече
која је то река што те поједе,
што те саби у чкаљине
да се обнављаш размножен у биље.

Вратише твоје ђонове и твоје кашике;
нико не рече је ли то опасно далеко,
нико не каза —
да ли те у блату рањене руке боле.

Прекројисмо твоје чакшире и твоје кошуље,
поделисмо прње ко последње луле дувана;
нико не рече
после сваке кише зашто страх твој
тако умно слутим, и ћутим, и ћутим.

Лице ти читам са војничке слике;
мирује мало, да разједе довољно отровно.
Са рујног коња понекад сјаше твоје мутно око:
бела сенка попут одбеглог дечака.
Падом се усправиш: из чела ти огањ,
са дланова ветар, вода из очију;
ту си — између нас даљине,
ту си — дрво круном окренуто земљи,
ту си — ватру у искуство претвараиш!
Небеско огњиште до звезда врхуни,
јабuka златна и цвет у махуни.
Кључају битке уснулих ствари —
крз смирену крв виноград ластари;
Рунају стада, злате се жита у плетиву,
дан пали кошнице изнад класја
са мирисом росе на сечиву.

Залуд нам таманише семе црвено,
дивља се шума згомила у око мудрости;
мајка посмрче лозом купине изљуља,
топло му лице од твога гуњчета . . .

Људи спавају мирно, оче,
теби и таквом тишина мањка;
нека брда воде гола сунца по лицу ти таложје.
Док трајеш урезан у реку,
извори ти испод језика мењају воду,
јато звезда над челом светкује.

Ту врата нема — све је отворено.
Често долете птице из те шуме,
на крилима донесу здраву светлост.
Много те има, полако нестајеш док у свему живиш.
у својој смрти смирио си мржње.
Где ти застаде, враћамо се чисти,
кроз твоје очи у бели гледамо свет . . .

МАЈЦИ МИЛОСИЈИ

Ћутала си и прела.
Црно млеко низа твога лица.
Очи расплетене у две невоље
загледане у земљу из вида да не одлети.
У тами мрака неко се тамнији крену.
Капљице крви по храстовој кори.
Чугљевито, све у истом чвору.
Горе високо,
доле тврдо;
између ти
да не буде празно!
На врху вретена припитомила се светлост,
предиво тишина тмине . . .
У скрзаном скуту русокоси дечачић сном снимо;
црвено му дупенце окренуто ватри и месечини.
Рука у руци, цветови мрака низ сапи силазе,
а птице саме некуда кроз тмину мићу.

ДЕДУ МИКАИЛУ

Иза брда си чађ у грудима однео;
седу косу,
капу без дна —
у појасу нож.
Истекле очи си однео
и шаку посне земље да их покријеш.

ДЕВОЈЦИ ИВОРИ

Знам да сам те срео
и да си ћутала знам
Два бела зечића
под грлом ти беху заспала.

Сада ми кажу да те нема,
да су твоје очи напали мрави
и да су два бела зечића
ишчезла у трави.

СЕСТРИ РАДОЈКИ

Уз оно дрво, крај плевње,
су нам убили матер.
Уз оно дрво, сестро,
наш стриц сада
везује пса!

БРАТУ РАДОВАНУ

У оку се зрно распукло,
на клопулом лишћу рука почива,
brate Радоване,
а наша белушка, наша ћумоша,
наша шаричка и смеда и биза,
наше свилоруне двиске,
наше чапе са Ропалја наше златнооке,
наше благодужне дојиље,
наше млекуље, брата Радоване,
појеле мотруну, чемерику,
опасле биље отровно, подуле се,
крвљосале, очи замориле, језике прегризле,
као камен остинуле, потамниле,
у мртву лозу нагнале
на вилиним беспућем биљоберу тражим,
травом да их окади,
бритвом да их урекне,
угљевље да баца на њихове беле,
на њихове краве пене,
brate,
Радоване!!